

"Кога се тиче како живе приче", Дејан Алексић
Необичне приче

Роман почиње необичним догађајем тако што написана прича жели да побегне из књиге, зато што она жели да буде посебна и јединствена, а не да буде део осталих прича. Приликом читања, један човек узима причу из књиге и лепи је у другу. То је била најзанимљивија прича у књизи. Њу је писао краљ док је водио ратове. Сви су желели да инају ту књигу зато што је била посебна. Причи се није допало место ни у другој књизи, зато што је била на последњој страни, а желела је да буде у средини. То јој је место одговарало. Она бежи, док сви желе да скупе слова и ухвате причу. Пошто није имала где да се сакрије бежи у књигу са куварским рецептима. Прича је враголаста, немирна, наставља да прави глупости. Бежи из руку, из канте, јури по селу, излази из села долази до ливаде. Ту је срела чобанина који не воли да чита књиге и који није знао колико је вредна прича. Прича му се нуди, говори колико је скупа. Тада чобанин почиње да је јури, али она му побегне. На крају краљ долази до приче и ствља је на место које она жели. Она је постала толико вредна да су до ње могли доћи само људи који су могли добро да плате. На крају краљ одлучује да закључа причу.

Никада нисам прочитао нешто слично, прича као неко жив, трчи, јури. Када затворимо књигу приче имају свој живот, тајновит, занимљив, чудесан.

Питао сам се зашто је та прича толико вредна, о чему она говори. Можда је баш то и тајна овог романа, јер нисам ни сазнао. Остало је само да нагађам. Можда говори о ратовању краља, о његовој владавини. А можда сасвим нешто друго. Занимљива је и ситуација са чобанином.